

NICOLAUS LENAU VERSEIBŐL

NÁDI DALOK

1.

Túlhan a nap lebukóban
S a fáradt lét elpihen;
Lombját itt a fűz a tóban
Fűrösztgeti csöndesen.

Ó de szívem szépe hol van!
Csordulj, gyászom könnye hát!
Panasz kél a fűzfalombban
És a szélben sír a nád.

Mélységes, halk bánatomban
Úgy ragyogsz föl, kedvesem,
Mint az esti csillag lobban
Át a nádon s fűzeken.

2.

Elborul, vad felhők szállnak
És a zápor megered,
Lármás szelek kiabálnak:
„Csillagod, tó, hova lett?”

Földülják a vizet érte,
Merre van a holt sugár.
Kinjaimra szemed fénye
Nem ragyog le soha már.

3.

At az erdön, alkonyatra
Gyakran ki-kiballagok
Az elhagyott turjánpartra,
Lányka, s terád gondolok.

Mikor a lomb elsötétül,
Fölzúg a nád, imbolyog,
Jajgat és azt súgja végül
A fülemben: sirj, zokogj!

S mintha hangod szállna nyomban
Halkan át a tó felett
S fölcsendülne, elhalóban,
Elmerülő éneked.

4.

Lebukik a nap,
Felhő tornyosúl;
Milyen tikkatag
A szél ami fúj!

Cikáznak a menny
Tüzei fakón;
Képük sebesen
Suhan a tavon.

Szemem látni vél
Villámfény alatt;
Lengeti a szél
Hosszú hajadat.

* Halálának 100. évfordulója alkalmából. Megemlékezéstünket I. a Szemle-rovatban.

A tó tükre mozdulatlan,
Rajta nyájas hold lakik
S a zöld sásba fúzi lassan
Halvány rózsaszálait.

Szarvas léptet fönn a dombon
És az éjbe szimatol;
Halk madárnesz száll ki zsongón
Időnkint a nád alól.

Pillám a könnyek lezárják
S átsuhan a lelkemen,
Mint egy esti halk imádság,
Szép emléked, kedvesem.

A SÚLYOS ESTE

Nehéz felhők borultak
Lomhán a tájra rá,
Míg mi a kerti utat
Róttuk föl és alá.

Bús volt az ég felettünk,
Csillagtalan az éj,
Akár a mi szerelmünk,
Amely csak könnyet ér.

S mikor búcsúzni kellett,
Mert az idő lejárt,
Mindkettőnknek csak egyet
Kivántam: a halált.

TAVASZI PILLANTÁS

Sűrű erdön tavaszi
Hajnalóra fénye lobban
S száll az égből valami
Halk szerelmi hír titokban.

Lombok éjén hirtelen
Szíve dobban a madárnak;
Elönti a szerelem
S vágya zengő dalba árad.

Figyel a fa, csupa láz,
Szétfeszíti minden ágát,
Úgy issza föl e varázs
És az élet áradását.

S ez a boldog kikelet
Nem támadt az ég szavára,
Csak egy néma és meleg
Sugaratól gyúlt ki lángja:

Virág nyílik valahol,
Tiszta harmat tölti kelyhét;
Örömeben meghajol,
Úgy áldja az ég kegyelmét.

Mint szívemben, amelyet
Bús tél tartott leigázva,
Tavasz támadt a szemed
Egyetlenegy sugarára.

PILLANTÁS A FOLYAMBA

Ha boldogságod elhagyott
És vissza sose tér már,
Nézz a folyamba, nézd, ahogy
Lenn hömpölyög a mély ár.

Nézd, nézd csak omló habjait,
S már gyászárt nem is érzed,
Bárhogy szeretted azt, amit
A szívedről letéptek.

Nézz mereven a mélybe hát,
Míg megered a könnyed,
Úgy nézd útját, e fátylon át,
Az elfutó özönnek.

A szív sebét a feledés
Majd behegeszti lágyan;
Tovasuhan a kínod és
A lelked is az árban.

AZ ÉG GYÁSZÁ

Az ég arcán egy gondolat, sötéten
Egy felhő száll át, gyászos és komor;
Mint nagybeteg ágyán a láz hevében,
Hánykolódik a szélben a bokor.

A menny bosszúsan, tonpán fölmorajlik,
Nehéz pillái megvonaglanak,
— Így rebben a szem, ha sírásra hajlik —
S fakó fény lobban a pillák alatt.

A láp hidege most a síkra árad,
A puszta fölött pára kavarog;
Az ég utánagondol bánatának
És kiejti kezéből a napot.

Rónay György fordítása